

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΑΪΤΑΣ

Ωδή στον ταπεινό κοκκινολαίμη

«Τόσους χειμώνες μού τραγουδά. Να μην του πλέξω κι εγώ ένα τραγουδάκι; Για τα ωραία πρωινά που μου χαρίζει θα του πω, κι ότι ξυπνώ αξημέρωτα για να τον ακούσω. Πριν αποκοιμηθώ έχω αφήσει λίγο γερό το τζάμι της μπαλκονόπορτας. Να μπαίνουν οι πνοές και οι ομιλίες της νύχτας, να μπει και η φωνούλα του αθά και καθαρή σαν του μωρού, συγκινημένη σαν του ενήλικα, Θεία Ευχαριστία στο χειμωνιάτικο αυγινό αγιάζι. Κρυστάλλινοι και ασημένιοι φθόγγοι με πλημμυρούν ολόκληρη. Ελα, λέω, τραγούδα, καλό μου. Πες τα μου όλα για τα δάση με τις σημύδες, μίλα

για τα νεαρά έλατα και τις αρχαίες λίμνες με τα δώδεκα φεγγάρια. Λέγε πουλί μου!».

Το τρυφερό συναπάντημα της συγγραφέα Ελένης Σαραντίτη με τον κοκκινολαίμη ή καλόγιαννο ή ρούβελα ή κομπογιάννο. Γιάννο τον λένε στη Σαντορίνη. «Τραγούδα, λέω, κι εκείνος πιάνει το σκοπό και τον βαστά ώρα, χαρμόσυνο, αγγελικό, χαδιάρικο, μα και συλλογισμένο. Κελαηδεί και ξετρελαίνει δέντρα και πουλιά, ξεπαγιασμένες γάτες, ως και τις κίσσες που ακινητούν για ν' ακούσουν το αηδόνι της παγωνιάς, τον προάγγελο των Χριστουγέννων. (Στη φωτογραφία χαρακτηριστικό του Χρ.

Γκαλτέμη.) Μικρόσωμος, ζωηρός, κοινωνικός, αγαπητός. Ίσως για τη φωνή του που μοιάζει με του αηδονιού, ή για τα αστεία βηματάκια του. Πιθανόν και για τον τσαμπουκά του -ας τολμήσει άλλο πουλί να διεκδικήσει την επικράτειά του... Τούτες τις μέρες γέμισαν τα πάρκα, οι πλατείες, οι πρασιές, οι πλαγιές και τα ξάγναντα από κοκκινολαίμηδες. Με τις εγγονούλες μου τοποθετήσαμε μπολάκια με σπόρια και ψίχουλα και γι' αυτούς. Να ευφρανθούν οι καρδούλες τους και να πέμψουν κελαηδισμούς που να ακουστούν μέχρι τα δώματα των αγγέλων». ▀